

הַלְכֹות שְׁבַת סִימָן שֶׁפֶס

ביאורים ומוסיפים

טפחים מתרים מסוימים שהוא מחייב, ומהיצה אינה מועילה כשהיא נראה מ מבחוץ. והגש"ב ולדברג השב' לו, שהחוז"א (שם סי' עד ס"ק יב) מפורש שם פס' ד' כשר בראאה מבחו. וראה שם עוד בענין זה.

[שור"ע ס"ז]
וארכיך שיזיינה על קתלי הקבוי(43).

(33) כוה ב (43)

[משנ"ב ס"ק נא]
כינויו, שפקח שני ימרות בשני הקבילים מזה ומזה לצד רשות
קרבבים(44).

(34) כוה ב (44)

[שעה"צ ס"ק ה]
ואני יודע אפא לא כתבו רק א את בז'ה גני צוואר-תפוחת(45).

(45) וכברואר עריך לומר שכונתו באופן שעובי הידיודות איתן בנגד כל הכותל שניכר מבחו. שאים חילך ממנו, שאם עוביים הוו כובי הכותל הריהם להמשך של הכותל ולא ללחים של צורת הפתח. אמנם דעת החוז"א (או"ח סי' ע ס"ק טז-ז) שהקנים של צורת הפתח. העמידים בוגר עובי ציריים לסתום מקצת מפתח המבי, ואם העמידים בוגר עובי הכותל הרוי זה פסול אף אם ניכר מבחו שאmins המשך של הכותל.

[ביה"ל ד"ה פטולה]

אפשר דבזה אפלו עדר מאלי גמ"פן מפרק(46), וארכיך עיין(47).
והודעת תורה (טיטו ד"ה אט) כתוב, שכן מדובר בקורה עגולה או משושעת שאין אמורין בה ב' פי תקרה יורד וטומם', ובמו שנתבאר בש�"ע עיל (סי' ששא ס"ב).

(47) וכברואר יהיה נפקא מינה בדבר זה באופן שיש בסוף הרשות גשר, האם אפשר לסתור עלייה לתהיר את הרשות מדין 'פי תקרה', אחד שרחב ד' טפחים אין מועל בראאה מבחו, ומישום שפס ד'

(רמ"א ס"ב)
דאית לה קלא(38).

(38) ובאופן שלא העמידו את הכותל לשם לחי, הסתפק הדעת תורה (ס"ג ד"ה דאית) האם מועילה הכרה שהכותל ממשמש לחלי, או שציריך דוקא שהחול יגיע על ידי העמדה לשם לחי.

[משנ"ב ס"ק מג]
לא גרע מליחי דעלמא(39).

(39) ואפלו אם לא העמיד את כל הד' אמות, אלא שמתחללה היה בפתח המבי כותל פחות מד' אמות, והויסיף עליו לשם לחי ונעשה ארוך יותר מד' אמות, כתוב החוז"א (או"ח סי' זט ס"ק יג) שמועיל, שהרי ה כבשה את כולם לשם לחי.

[משנ"ב ס"ק מז]

ארבע אמות נדון ממשום מכווי(40).

(40) כוה ב (40)

[משנ"ב שם]

וכן מכווי שעשוה לאורך הקבוי לפנים לנקים קטעים הרבה רצופים בפתחות משלשה טפחים זה אצל זה במלשך ארבע אמות(41).

(41) כוה ב (41)

[משנ"ב ס"ק מז]

ומחייב פמוסיף עוד על הקכל(42).

(42) ופסי חער שעמידים באופן שהם נראים מבחו. ונמשכים ד' אמות, כתוב החוז"א (או"ח סי' זט ס"ק ח) שמודברי התוטס (עירובין ט, ב ד"ה כותל) מוכח שכבר. וביאר הטעם, מושום שפסים מתרירים מדין מהיצה, והכרר מהיצה יש גם בוותר מד' אמות. והגרא"ח קנייסקי (מקתבם שבסוף ספר בית שמה מכתב א ס"ק א) כתוב לחדר, שהיינו דוקא בהנחת שני פסים של חצר, אבל אם הניח פס אחד שרחב ד' טפחים אין מועל בראאה מבחו, ומישום שפס ד'

שערית תשובה

[*] וזריך שיגריהה על בתקלה הקובוי. וכORB ששות' נב' מ"ט סימן מא בפרק זה יוזר מי עשי עשי קבים וקפסים זה נגיד זה ועל כן חד זוכב קבורה גודלה בדיל על צירה אך

באור הלכה

בחליה, אם עשו תוחלה לשם לחי, אפלו לא סמכ עלי מעריב-שבת כס' ⁴⁵ מנה גאנן יעכט. וככל שפין דבצירית-הפטה שע' לקהל בנה: *

על קתל השבוי. בא רך לאפקמי שלאי גיטעה מאבחן, ודרפסים קלפה, אבל הא הרין אפללו בחיל שדרר ברי. וען לאקעה ספיער כו באארו הילך דבורה מעתה לאין-אינו ברכזון. פטול. ען מסעה ברורה בשם הפעמיינדער רעלמאן ⁴⁶ [רש"י]:

הקונה רתבה אויבעה טפיחין אס' פטולו. נגמ' היה הא מושם קפה. והנה לוי מה שתקנו לנו לאפנ' טפיחין כו באארו הילך דבורה מעתה איג'ו' קשם הנטש'א' ברכזון' י' טפיחין וקייטה ראייה לקלבל עזיזות. בשרה אפללו למלחה מעזרות אפוקה, ולא מושם הטערא אלא מושם דרי' פקעה יוד' וסוטם, אפשר דזונה אפללו עמד מאילו גאנין מטר' ⁴⁷, וצריך עינון:

* ולפיכך אמר עשותה וכו'. ען בחוריש וביעקבא אמר שפח דאמ' קה' קולא רתב' ד', פטיא' בשני התרומות של הוועפות עורךן דר' בעמוד ד', דתורתן רבי אברעם שם, בזין דרכזונה רח' א' איזן רוזין לרוחות חזקה קרי' לקלבל ארום וכרכפה. קה' אפללו קעטי אשרא. ען שם: 'לו'פי מה שפח' הפעמיינדער' גדרון מושם מבו' ⁴⁸. דרכין רהוא ארכע אמותה, שההוא בעלא משער אויך מבוי, יוצא מorthה לחי וונחشب לכטול מבוי. (ט) יוכן מבוי שעש'ה לאנוך הקבוי לפניהם ל'טינס קיטים קרביה רוצפים בפתחו

בקבוצה, דהיינו שיש להם בפקודת משליטה טפחים זה מזוה, ושוכבים גם כן בלבו אחד שטחן אפרקע אמונות ברקחו, וויצו מתורת לחי ונוחות בכבלם ולאין לחוי לארכוי זה. ומכל קומם אום הלחוי הראשון שעומד בקצה המכוון איינו עמוד בשעה עם קצה הפכו אלא נמנשך קצת מן הפכו ולפניהם. נdone משום לחוי פין שגראה מכחיזו: (מח) ואסדור ה'השתמש. דהיינו אסדור (גד) אפללו העמד לשם לחוי; ואינו זוכה לה'הנזר לעיל בטיער יב דמתירין שם ה'העמד הקבילה לרחוב הפכו ונסטע על-ידי'יה פתייתה ועל-בן לא גרע מלחי משחה, מה שאין בן ה'העמד לארכוי ומוחזק מנוסיך עוד על ה'הכלה⁴⁴: לד (מט) בקורה. שעיל-ידי'יה יקינה ה'פר שליא, בזואו לה'הנץ' ולטטל ברשאות-הרביבים גמורה, וגם שליא יבואו לטטל מאנז' ולחוז: (נו) על ראש הפכו. בקצה הפכו. ואם העמידו באצצע הפכו, עין לקמן בטעיר לב: (נא) אבל אם גען וכור. הנה, (לו) שפחב שנוי יתרות בשני ה'פ'לים מה ומזה לציד רשות-הרביבים⁴⁴, ומה שפחב אפללו בסמווך לו, הינו שיש יתרות קיו' קצורות מזא, ומפליא כשותה'ה קורחה קינה סמווך לה'ה'פ'לים כלא שום ה'פסוק בינותים. אפללו ה'כלי פסול: וההטעם, (לו) דקורה על-גביה' ה'פ'לים בעין, שאין נארית ש'בא לה'ה'פ'לוי, אלא קשחוא תוך חללו של מבוי, שאין דרך שום מקה' ושות' קורה לתהפה אלא על-גביה' ה'פ'לים ולא מכחיזו. ודזא קורה, (לו) אבל לחוי לא בעין תוך חללו של מבוי אלא אפללו חוץ לחולל הפכו, וכעין היהיא דעסער גג הניל; ועתמא דמלטה, דליך אפללו עומד בחוז, נבר ש'בא לה'ה'פ'לוי, מה שאין בן קורה, וככז': (נב) פסול. ואם גען שטי יתרות בקרקע סמווך לסתה' ה'פ'לו מה ומזה מכחיזו וה'גיה הקורה עליין, (לו) קשר מטעם לחוי עוויש' ואדר' ושי'א: טר (נג) אבל אם לא' וכור. כאוטו (טו) שונגן קורה מפ'ל לבליל לחזק ה'פ'לים, וכל כי הא' גונא: (נד) אפללו סמכו עליה' וכור. ואיך דבלילו קמ'א לאן בטעיר יא דאם סמכו עליו מערבי' שבת מהני אפללו בעומד מאלי', שאני ה'ם דליך' מושם קחיה, ומיחיצה' הקעומת מאליה' בס'פ'ן קו'וי' קחיה, אבל קורה מושם ה'פר, וכשלא ה'גיה' לשם קה לא קו'וי' ה'פר. וען בפרימ'גדים שמצעדי, דאפללו קהה הקורה רוחבה ארכעה טפחים גס'פ'ן לא מהג'. וען באור ה'לכה: טז (נה) אדר'ה שעור. וכדרקמה בעסער יוי: (נו) וליפיקך וכור. והוא הדין (טז) לכל דבר שצורך שעור, בגון מה שה'ג'ר לעיל בטול, או בטיער: פס של ארבעה טפחים בעסער יוי, או טפחים מפאן וטפחים מפאן⁴⁵: (נו) מעצי אשרה. שעברה ישראל. טענ' לה' הטול, או

שער הצעיר

מגדים: (מ) מלכמן סימן תקפו סעיף ג, עין שם:

(1) ציורים :

הלבות שפת סימן שמן

[משנה ב ס"ק כו]

ומכל מקום בעיןן שיהיה בו מפשרות קצת²⁶).

(26) והטעם שהשׁרָע לא הוכיח היזיר וזה, כתוב הכהן החזאים (ס' ק' מ') שהוא משומש שסביר שמדובר מעשי שכלייטים מותחכמים בכתלים ומהקיים מהם את מיוחיו היסיד ביזור מג' טפחים הסמכומים לאזר, ונוצרת פירעה שהגדירם בקעימים בה, וכוכו שהאנושים אינם שמיים ליבם להו יבואו לטלטל באיסור. עד טעם כתוב היבי"ד (ד"ה ובגמרא), שייתכן שישנו מחווי איתן מועל להיזיר משומש שאיתו יכול למלמד בפני עצמו.

[משנ"ב ס"ק כח].

(27) אבל פחות משלש כשר מרין בלבד. ומבואר בתרומת הדשן ('עד' י"ד), שכן הין גם לגביו לחיים של צורתה הפתח, שיכול לשמשו מסיד מחוי, וכמו שכותב המשניב' לעיל (ס"ק ב'), וגם אם ימחה החיט בתחריתם עד גובה של פחתת מג' טפחים הרי זה בשער, משום שמועל לבוד בלחיים של צורתה הפתח. אכן הינו דווקא בלבד בקצבה הלחיהו, אבל לפחות לפחות באמצע הלחיים נחלקו האחוריים, שדעת השוו' חתם סופר (או"ח סי' צא) שמועל, רדעת החזו'א (או"ח סי' עט ס"ק י"א) שאנו מוכיח.

שלדעת הט"ז כשר, ולදעת התוספת שבת פסול, וכן סתם כדעת הכהנים מיריבם.

ועם פסל אבני אל לזרות הפתה, הוא ממה שאמור בגרמו (ערובין יא, א) שפתוח שמא פסלים לזרות הפתה, ולדעתה את במגראם הינו דליך ליה שקי', וביאר רשי' (יריה שקי') שהוכונה למלות שנהלצו אבניהם מכואן ומכאן יוצאת ואבן לנכנתה, אין זו צורת הפתה. ונחלקו האחוריים בביואר דרבין, דעת המקור חיים (תיקון ערוביין) שאם יש פגימה או בליטה בקנים של צורת הפתה נחשב בזה כפתוח שמיין. אלא שכטב שאין פסל אלא בכותל ר' אמרות שבא לשמש בחרות מזוה לחתה, אבל אם היה קנים לצורת הפתה הרה וזה כשר גם אם יש בהם בליטות. והחזה'א (אריך סי' ע סק כה) כתוב, שאין חילוק בין קנה למכותל ר' אמרות, ומ"מ כתוב שאם יש זمورות במלות מהקנה איננו נחשב כפתוח שמיין, כיון שניכר שלו צורות בנין, ולא שענוט ונפוץ כמו באבן לנכנתה ובין יצאת. אמנם במרקם אחר (ויז' סי' קעב ס' א) כתוב, שראו להחמיר כרעת המקור חיים ש愧 בבליטות יש פסל של פתיח שמיין, וכן צריך לשפוט את הקנים וליטול אותן עוקצידם, ורק הורה למשעה. נראה בספר ביני שמחה (עמ' ח) לעניין השיקעים המוציאים בלביבותו שמשווים ללבוב הבהיר ששוריותו (הארוביין).

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שָׁמָג
המשר שעמדו רכא

(48) ולפי מה שהברען לעיל ס'ק ח) ובביה"ל (ס"ב ד"ה טפח) שבעני פטים אין ציריך שיהירה רוחבם טפח, לא כארורה יהירה דינו כלחו שאם עשו מעצי אשה כשר (כמבואר בשו"ע לעיל ס"ח), וכן כתוב התוספთ שבת (ס"ב).

אך שנעשה מלאיו ולא לשם פי תקלה. ובחו"א (או"ח סי' עט ס'ק א) רמאנשה של זו הורלו במרות מרבאר שברשות נם בעומר מלאי

[מוא"ר ב"ב]

[מגניב ו/or]

הלבות שבת סימן שחג
המשר מעמוד 442

א"ב ו"ו

[ט] ע 55 A

קימה יוצאה מכטול זה ואינה נוגעת בכתל זה, כמו שסמה על

למיטה מעשורה. א. שאמם כל הקורה זגס חבלקה העלייתן היה למתה מעשורה, שובה נטסלה הקורה בשיעור ג' טפחים שנדרן כאוויר ופוטול בהפסק ש לג' טפחים, והו הדין של השוע"ז כאן. ב. שוגם באופן שהשלך מן הקורה הוא מעלה מעשורה עזין יש לטסול אם חלקה התחתון יורד למיטה מעשורה מטעם שעריך חלל מבוי בגובה עשרה, ובמובואר במשנ"ב להלן ס"ק ב'פ, אלא שלענן פטול זה אם נשאר חלי' בגובה עשרה ברוחב ד' טפחים הרי זה מכשור את כל שאר הקורה אפיקלו מה שיורד למיטה מעשורה.

[משנה ב' סק ס]

⁵⁷) והחזרה הבלתי (או"ח סי' עו ס"ק ה) בדעת המבשירים.